

20 EYLÜL 2006

PLASTİK REKONSTRÜKTİF ve ESTETİK CERRAHİ DERNEĞİ AÇILIŞ KONUŞMASI

Prof.Dr.Güler GÜRSU

Sayın Kongre Katılımcıları ve Kongre Meslektaşlarım,

Kongre düzenleme kuruluna, gelenekleşen Prof. Dr. Halit Ziya Konuralp konferansını bu yıl benim vermeme uygun buldukları için, ve hiç hocam olmadığı halde hep "hocam" olan Türk iyede bu güzel topluluğun tohumlarını atarak bizlere bu derneği ve dalı kazandırdığı için ve benim profesyonel yaşamımın her aşamasında imzası desteği olan bu sevgili, ender insanın şimdi olduğu yere, buradan sevgi ve saygı dolu teşekkürlerimi göndererek sözcüme başlamak istiyorum.

Geçmişle ilgili bilgileri dinlemek pek çoğumuzu heyecanlandıran bir şey olmasa da "geçmiş olmayanın geleceği de olmaz" felsefesinden hareketle, tarihçeyi istemeden dinlediğimiz, derslerden sayıp belleğimizin bir köşesinde saklamak gerek. Her kuruluşun, her toplumun tarihini kaydeden bir Tarihçisi vardır ve var olmaya devam edecektir. Kim olduğumuzu bilmeden, vardığımız ve varmak istediğimiz noktayı sağlıklı olarak saptamak zor hatta bazen imkânsız olabilir. Bizim dâhımızla ilgili ve özellikle 1965'e kadar bulunan geçmişimizi Sayın Prof. İbrahim Yıldırım derlemiş ve bildiğim kadarı ile yayınlamak üzeredir.

Benim konuşmamın başlığı "Plastik Cerrahinin Dünyü Bugünü-Yarını ve Nereye Gidiyoruz?" olacaktı çünkü bu konu benim 37 yıl önce doçentlik sınavında verdiğim dersin başlığı idi. Eminim hocamızın ruhu bugün burada, beni dikkatle dinleyecek ve bu konuyu seçmiş olmamdan dolayı beni kutlayacak. Fakat konuşmamın sonunda bazılarızın, beni kutlamayacağı, hatta kahve arasında, belki dinozora ek bazı daha sevimsiz sıfatlarla kulaklarımı bol bol çınlatacağı olasılığı da yok değil. Çünkü ben sizlere bugün TARİHÇE anlatmayacağım, bu iyi haber kötü haber ise, tüm bir yaşamı kapsayan, heyecan, hayal ve umutlarla, bir o kadar da yaşanan düş kırıklıkları ve üzüntülerle bezenmiş bir amaç-süreç ve sonuç ÜÇGENİNİ AMACA varmak için 41 yıldır yaşanan SÜRECİ, yani yakın geçmiş, bugün yaşananları ve varsa yarınlarımızı paylaşmaya çalışacağım.

Evet tarih dersi gibi olmayacak bu konuşma, fakat Tarihi olası ve demek kayıtlarına geçmesini umuyorum. Özele hiç inmeden, camiamızda yaşanmış ve yaşanan çelişkileri, başarıları, umutları, beraberinde öfke ve düş kırıklıkların da dile getireceğim bu konuşma, büyük bir

olasılıkla sizlerle yapacağım son söyleşi olacak... İşte bu nedenle Yüce Atatürk'ün,

TARİH YAZMAK TARİH YAPMAK KADAR ZORDUR. YAZAN YAPANA SADIK KALMAZSA, DEĞİŞMEYEN HAKİKAT, İNSANLIĞI ŞAŞIRTICI BİR HAL ALIR. GERÇEKLERİ SÖYLEMEKTEN KORKMAYINIZ. SÖZÜ İLE BAŞLAMAK DOĞRU OLACAK DİYE DÜŞÜNDÜM.

Konuşmamı üç bölümde sunmayı planladım. Birinci bölüm son 41 yıllık SÜREÇ burada... İşte Atatürk'ün sözü burada en can alıcı nokta, çünkü bu süreç sıklıkla doğru olmayan bir biçimde veriliyor, yani tarihi yazanlar yapana sadık kalmıyor. Ben yaşamımın hiçbir döneminde gerçekleri söylemekten korkmadım, Bugün ise değişmem için bir neden yok hala korkmuyorum, sizlere de korkmamanızı öneriyorum.

Üzülerek söylemem gerekir ki bu süreç, doğru biçimde belgelenemedi... Gerçek bilgiler yerine zaman zaman art niyet olmasa da, süreci yazan kişinin işine geldiği veya hoşuna gittiği gibi, bazen kişileri yüceltmek onore etmek arzusu ile, bazı belirli kişilere yönelik kişisel sevgi, nefret hatta bağımlılık gibi duygular nedeniyle, çoğu kez bir kaynağı kullanmak yerine kulaktan edinilen bilgilerle kaleme alındığı için sonuçta verilen bilgiler, verilen rakamlar doğru olmaya biçimde yani GERÇEKLERİ yansıtmayan belgeler olarak sunuldu. Hatta dergimizde, web sayfamızda yayınlanarak gelecek kuşaklara gerçekleri yansıtmayan ve araştırmalarında onları doğru yönlendirmeyecek bilgiler TARİHİ yapıldı.

Gördüğünüz üzere biz kıdemli yani yaşlı kuşak üyelerinde birbirine, yönetimlere yönelik eleştiri-sitemleri olabildiği gibi bizim de öfke ve düş kırıklıkları yaşamadığımızı kim söyleyebilir? Fakat umut ve hoşgörü burada da araya girerek bana bu gibi hataların Demek tarihçeleri tarafından en kısa sürede düzeltilerek, geleceğe gerçekleri olduğu gibi aktaran bir belge bırakılacağından kuşku duymamamı söylüyor.

Bu süreçle ilgili olarak aktarılan bilgilerin hepsinin, yaşanan karmaşa ve çelişkilerin, kişisel ilişkilerden kaynaklanmadığı, ülkemizde olayları belgelemek, toplamak ve belgelerden bilgi edinme zorluğu kadar yasal sistemimizin işleyişindeki düzensizlik ve sık sık değişen yönetmeliklerin de katkısı olduğu bir gerçek. bu karmaşadan

payını alan birkaç konuyu gündeme getirmek istiyorum.Konu Türkiye'de Plastik Cerrahi ne zaman başladı ve ilk Plastik Cerrah kimdir soruları...Çoğumuz bu konuları artık ezberledik diyor şu anda eminim, lakin, yanılıyorsunuz.Çünkü sizlerle paylaşacağım bir belge ve bilgiye ben de ancak 3 ay önce ulaşabilmiş bulunuyorum. Türkiye 'de, ister özel ister eğitim kurumlarında olsun, Plastik Cerrahi uygulamalarının yıllardır yapıldığını hepimiz biliyoruz, bunun aksini hiç iddia eden olmadı ve bundan gurur duyarak tarihçemize ekliyoruz, gereken yerlerde tekrarlıyoruz.Tartışılan konu ise Türkiye'de Plastik Cerrahi eğitiminin ne zaman başladığı.

1965 yılına yani Ankara Üniversitesi, Hacettepe Tıp Fakültesine başvurduğum yıla ve bilinene dönelim önce.Benim Amerika Birleşik Devletlerinde yaptığım 4 yıl Genel Cerrahi, 2 yıl Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi, 1 yıl Mikrocerrahi eğitimi belgeleri Sağlık Bakanlığınca Yönetmelikte böyle bir uzmanlık dalı bulunmadığı gerekçesi ile geri çevriliyor ve ancak Genel Cerrahi Uzmanı olabileceğim belirtiliyor, malum sonuçta ben Mart 1965 de Genel Cerrahi uzmanı olarak çalışmaya başlıyorum.Yeni öğrendiğim ve derneğin kayıtlarına geçmesi gereken bilgi ise çok şaşırtıcı.Sevgili dostum Prof Dr Ali Nihat Mındıkoğlu (Ülgen) dan öğrendiğime göre, kendisi 16 Mayıs 1966 yılında almış olduğu bir Plastik Cerrahi Uzmanlık diplomasına sahip.Diploma numarası 9936/11054, tescil tarihi ise 12 Eylül 1967... Aynı yıllarda Sayın Dr Hüsnü Önder'in de böyle bir diploma aldığına yine Sayın Mındıkoğlu'ndan öğreniyorum.Sevgili arkadaşlar çelişki ve karmaşaya bakar mısınız lütfen ? Aynı yıllarda bir aday Ankara'da böyle bir dal yok diye refüze oluyor, 430 km. ötede iki adaya uzmanlık belgeleri veriliyor ve Bakanlıkça tasdikli.... Fakat çelişki burada bitmiyor hatta yeni başlıyor denebilir....

Bu iki arkadaşımız Doçentlik sınavı zamanı gelince henüz Üniversitelerin hiçbirisinde bu dalda uzmanlık eğitimi verilmediği için Genel Cerrahiden sınava girerek Genel Cerrahi Doçenti oluyorlar.Çok sevgili ağabeyimiz Prof Dr Sadun Uzel de aynı dönemde yani 1968 yılında Çene ve Ağz Cerrahisi Doçenti oluyor.Ben ise, kendi fakültemin yasal olarak açtığı, Genel Cerrahi Anabilim Dalına bağlı bir Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi Anabilim Dalı Öğretim görevlisi olarak çalışıyorum.Hukuk Fakültesinden rahmetli Bülent Nuri Esen hocanın verdiği bir bilginin peşine düşerek " bir ana dalın özel bir yan dalında aralıksız ve yalnızca o yan dalda 5 yıl çalışanlar o yan daldan doçent olabilirler " maddesinden hareketle Plastik Cerrahi Doçentliğine başvurum Üniversitelerarası kurulca onaylanıp, sınavları tamamlayarak, Kasım 1969 da Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi Doçenti oluyorum.Bundan bizce ne diyenleri duyar gibiyim.Sizleri ilgilendiren şu: Ülkemizde Plastik Cerrahi Uzmanlığı ne zaman yasal olarak ihtisas tüzüğüne katılmıştır biliyor musunuz ? Ben bilmiyorum.Burada size bir tarih verebilmek için çok çaba sarfettim.Sayın Terzioğlu Bakanlıkla bağlantı kurup yardımcı oldu ise de sonuca varamadık.İnternetteki yazışmalarda genç bir uzman kardeşimizin Estetik kelimesini diplomasına yazdırmak veya yazdıramamakla ilgili sorununu okuduğumda, bazı bilgilerimizin ne kadar

eksik ve bazı temel belgelerimizin ne kadar eksik olduğunu, tüm bunları sizlerle paylaşmamın ve birilerinin bu tarihleri saptaması gerektiğini gördüm. Özetlemek gerekirse, 1969 yılının sonbaharındaki karmaşık ve çelişkili Plastik Cerrahi tablosu şöyle :

O yıllarda uzun zamandır konusunda en yakın ve disiplinli, düzenli bir eğitim veren tek kurum GATA, buradan 68 yılında Ağız ve Çene Cerrahisi Uzmanı ve Doçenti olunuyor.

Çapa ve Cerrahpaşa'da Genel Cerrahi içerisinde Plastik Cerrahi uygulamaları yapılıyor, fakat sırf bu dala ayrılmış bir eğitim sistemi ve kadrosu yok.Fakat 67 yılında birisi İngiltere' de bir diğeri Kanada'da Plastik Cerrahi Eğitimi olarak yurda dönmüş olan iki doktora nasıl olduğu bilinmeyen bir biçimde Plastik Cerrahi Uzmanlık diploması veriliyor fakat bu kişilerin Plastik Cerrahi Doçenti olmalarına yasal olarak vize verilmiyor.

Aynı yıllarda Fransa' da eğitimini tamamlayan Atilla Oymak kardeşimizin eğitimi de ona bir Uzmanlık diploması verilmesine yetmiyor.

Uzmanlık çalışmalarını Amerika Birleşik Devletlerinde tamamlayan bir diğer kişiye de Uzmanlık diploması verilmiyor, fakat sonuçta Türkiye'deki ilk Plastik Cerrahi Doçenti oluyor.Kişiler açısından bakılınca çok önemli olmasa da, bir meslek kuruluşu için karışık ve açıklık getirilmeye ihtiyacı olan bir geçmiş... ve nasıl yazılırsa yazılsın hepsi gerçek.Benim Başkan olduğum yönetimler de dahil hepimiz konuya eğilmemekle suçluuz.Umut verici yanı ise düzeltilebilecek eksiklikler olmaları.Değişmeyen ve değiştirilemeyecek gerçek ise Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi akademik eğitiminin Ocak 1965 ve yasal eğitiminin 1970 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi bünyesinde başlatıldığı, bunu gurur ve iftiharla dile getirmekten pek keyif almasa da bu kurumdan ilk uzmanlık belgesi alan kişinin Dr Ömur Erol olduğudur.

Böylece yakın geçmişi,geçmişte bırakıp BUGÜNE geldiğimizde, sancılı fakat verimli bir süreçten sonra amaca tam olmasa da ulaştığını görüyorum. Pek çok sorunlarımıza rağmen 40 yıl insan ömrü için uzun, pek çok konu ve kurumlar için kısa sayılabilecek bir süreçte Türk Plastik cerrahları tek tek bireysel başarılarını yanında bir ekol, bir camia olarak ulusal ve uluslar arası platformlarda, kendine, haklı bir isim yapmış yayınları, eğitim sistemi, ödülleri, düzenledikleri bilimsel seviyesi tartışılmaz kongre ve sempozyumları ile kendine sağlam temellere dayanan bir geçmiş oluşturmuştur bile. Ben duygusal olarak değil gerçekten konunun içinde bulunmuş bir kişi olarak hala bizim plastik cerrahi eğitim sistemimizin Avrupa'da pek çok ülkeden daha ileri daha bilimsel olduğunu biliyorum ve sizlerin bu başarı erisine çok daha yükseklere çekeceğinizden hiçbir zaman kuşkuym olmadı. Kırk yıl önce nerede ise buluşa ermiş, dışları dışarıda dudak damak yarıklı çocuklarını nereye götüreceğini bilemeyen, pek çok doğmalık anomali için en ufak bir bilgisi olmayan, tandıra düşüp yanan bebeklerini, damdan düşüp sakatlanan çocuklarını, ağız burnu yüzü dağılmış yaralılarını, kopmuş parmaklarını ellerini onartmak için tam adresi olmayan, her sorun için Ankara İstanbul'a koşmak zorunda olan bu

halka şimdi ülkenin en uzak köşeleri dahil hizmet verebilecek eleman yetiştiren 30'u aşkın eğitim kurum var. 400 civarı uzman ve 100'ün üzerinde asistan plastik cerrahi hizmeti veriyor. Sevgili arkadaşlar bu tabloyu beyninize çizin lütfen. Bugün burada olan ve olmayan pek çok arkadaşımız hastalarına hizmet için canla başla, uykularından ailelerinde ve pek çoğu kazancından belki geleceğinden fedakarlıkta bulunarak çalıştı, çalışıyor ve hala bu heyecan ve inanışla çalışanlar hep olacaktır... Ben vardığımız bu noktada eksikliklerine, aksaklıklarına, zorluk ve çığ gibi büyüyen sorunlara rağmen, ortaya çıkan BU GÜNÜMÜZÜ sorunları kadar başarıları da olan değer yargıları giderek değişse de hala DNA sı değişmeyen, gururla bir parçası olunacak bir oluşum olarak görüyorum.

Lakin bugün kaçımız özellikle ünlü 1980 kuşağı öyle görüyor bu tabloyu??? Ana cerrji ve heyecanlarının yoğunlaştığı konular gerçekten hastaya en iyi, en kaliteli bakımı vermek mi, hasta-doktor, doktor-doktor ilişkileri, etik hekimce bir yaşam biçimi ne kadar önemli acaba artık?? Öğrenci ve asistan eğitimine katkıda bulunmanın heyecanı ve doyumunu yok mu oldu? Sıklıkla genel toplumda ve zaman zaman Tıp camiasında algılanan biçimde bir branş mıyız? Bu sorulara cevap ararken BUGÜNÜ iki büyük başlık altında toplamam gerektiğini gördüm.

Birinci başlık; Camiamızın dış dünya ile olan Medikal, Yasal ve Sosyolojik ilişkileri ve sorunları.

İkinci başlık ise; Camiamızın kendi içinde var olan veya var olması öngörülen sorunlar.

Birinci başlıkta doğal olarak dalmıza yapılan saldırılar, etik olmayan uygulamalar vs vs. bilinen konular. Bunların ayrıntılarına girmek olanaksız. Yalnızca şu kadarını belirtmek isterim ki (daha önce defalarca belirttiğim gibi) sorun Türkiye'ye has olmayıp diğer branşlarla olan bu çatışma yıllardır hemen her ülkede yaşanan bir sorun. Henüz çare bulamıyız hiç duymadım. Keşke olsa da o yasalara veya uygulamaları bize de adapte ediversek... Bilinç tek gerçek ise konunun aslında bir "rant paylaşımı" "pastadan pay almak" olduğu hemen burada başka bir gerçeği söylemeden geçmek zor. Estetik kelimesini ucuzlatan, estetik uygulamaları kuaföre gitmekle eşleştiren, öğlen yemeği arasında estetik ameliyatlar öneren, ve bu toplumu bilgilendirmek adına toplumu yönlendirip estetik ameliyat olmayı bir yaşam biçimi olarak sunanlar KBB uzmanları mı idi? Yoksa genel cerrahlar, pratisyenler veya benim henüz adını dahi öğrenemediğim şu son yıllarda türemelerine sebep olduğumuz tohumlarını ekip suladığımız ne idüğü belirsiz filanca dernek fişmanca grup mu?? Soruyorum size ve sizden de kendinize sormanızı istiyorum. Suçlu kim??? Önüne geleni estetik doktor, estetiysen vs olarak anıldığı bu toplumda ADIMIZIN SONUNA ESTETİK KELİMESİ İYİ Kİ EKLENMİŞ YOKSA NE OLURDU HALİMİZ DENEBİLİYOR... SAYIN ZEKİ GÜZEL arkadaşımız böyle yazmış internette, ve devam ediyor MAALESEF HALA BUNU SAVUNAN ESKİ KUŞAK HOCALAR OLDUĞUNDAN YAKINIYOR. EVET MESELA BEN VARIM, çünkü estetik kelimesinin eklenmesinin yararının olmayacağını bilenlerdenim. Nitekim zaman sizleri değil beni doğrulamıştır. Eğer KARTVİZİTLERE, TABELALARA estetik kelimesini

eklemek yeterli olsa idi hastalar bizden başka kimseye güvenmez ve yalnızca adında estetik ekli bir plastik cerraha giderdi. Belli ki durum böyle değil o zaman sormak gerek, bunca ahali neden bir sürü cambaza, kulak burun uzmanına, hatta hiç cerrahi eğitim almamış bir kişinin, hatta bir anesteziyoloğun veya dermatoloğun kapısında sıra oluyor??? Bunu açıklayabiliyor musunuz??? Burada ister istemez ikinci başlığa doğru kayıyoruz.

İşte bu önlencmzc gerçeği gören ve her şeyini örnek alıp peşine takıldığıımız Amerika, neden Estetik kelimesini adına eklemeyi reddetti? Ne demektir bu? Estetik uygulamaları mı reddetmekti? Hayır. Tam tersine gerekçe; mevcut Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi Derneğinin ilgi ve çalışma alanını mevcut statüde korumak ve Amerikan Estetik Plastik Cerrahi Derneğine ise bu alanda çalışmalarında bulunması yönünde nerede ise tüm üyeleri ile destek olmak idi. Bizde böyle mi olmuştur? Hayır, korkmadan söylenmesi gereken bir gerçek de budur. Türkiye'de Estetik Plastik Cerrahi Derneği bazı kişilerce tamamen kişisel nedenlerle dışlanmaya çalışılmış, çalışmaları sabot edilmiş, hatta ve hatta yabancı konuşmacılara alenen kötülenerik toplantılarına katılmamaları önerilmiştir. Fakat ne acıdır ki estetik kelimesinin plastik ve rekonstrüktif derneğine eklenmesi gereğini savunup kendi ulusal estetik plastik cerrahi derneklerinin aleyhine çalışan bu kimselerin ister Fransız özellikle Amerikan tüm yabancı Estetik Plastik Cerrahi Derneklerinin toplantılarına katılmak için can atıkları ve bu katılımlarını gururla ve fazlasiyla sergiledikleri de bilinen başka bir gerçektir. Kendi içimizde birbirimizi yecerek yıkıcı bir rekabet anlayışı ile işe giriştiğimizde sonuç çok üzücü, hatta utanç verici olabiliyor. Son yıllarda ve özellikle son aylarda internette dozunu ve tarzını hiç onaylayamayacağım bazı eleştiri ve öneri yazışmaları nedeni ile şimdi GÜNÜMÜZÜ bırakıp GELECEĞE yani BU CAMIA NEREYE GİTMEK İSTİYOR SORUSUNA YOĞUNLAŞACAĞIM.

Günümüz ve geleceği de içeren yazışmaların ayrıntısına ve gerçeklerine girmeden konumuzla ilgili olarak son bir hafta içerisinde medyaya okuduğum ve tıpla hiç ilgisi olmamasına karşın konuya ışık tutacak bu iki yazıyı sizlere özetleyerek sunacağım.

Birinci yazı Mehmet Mutlu imzasını taşıyor ve kendisinin de dahil olduğu bir gruptan, 1980 yılında 5-20 yaşlarında olan bugünkü ergenlerden söz ederek; bu yetişkinlerin neden daha bencil, neden üç paraya böylesine odaklı, neden öfkeli ve hoşgörüsüz olup sadece bugünü yaşamamın önemli olduğuna inandıklarının, neden pek çok değer yargılarını değiştirdiğini, sevgi ve saygı kavramlarında değişimleri, neden kendilerini sıklıkla güvensiz ve yalnız hissettiklerinin sorgulanması gerektiğini, 12 Eylül ortamının bu gelişmede bir rolü olup olmadığını insan davranışları açısından irdelenmesinin yararlı sonuçlar vereceğini söylüyor.

İkinci yazı Zeynep Oral imzalı. Uzun yazısını bir bölümü şöyle: Duyarlılık-duyarlılık, sevgi-saygı, nefret-öfke... Bir insanın tanımadığı, kişiliğini, birikimlerini, emeğini, çabalarını pek iyi bilmediği bir insanı niye yaralamaya, niye kanatmaya, acıtmaya çalışır? Nefret bilgisizlikten mi beslenir? Ama nasıl? Saldırganlık kime,

neye yarar?

Bu söylemler tabii ki bizimle ilgili değil fakat gündümüzde toplumun her kesiminde giderek daha bariz biçimde artan bazı tutum ve davranışlara dikkat çekici olmasından dolayı da ilginç. Gelecek ile ilgili hala umut ve hayalleri olan, gelecek için gördüğü rüyanın zaman zaman bir kabusla dönüştüğü izlemi ile ürken, bazılarının değişimi ile geçmiş kuşak, kendi inancı doğrultusunda ise hala geleceğe heyecanla bakan bir zamanların genç cerrahı şimdi emekli kıdemli bir hocanız olarak internet ortamındaki havayı solumaktan korktuğumu açıkça söylemeliyim. Başlangıçta ortak derilerin ve sorunların ve olası çarelerin tartışıldığı hatta hastalar ve tedavi konularında çok sağlıklı bir bilgi alışverişlerinin yapıldığı bu ortamın, giderek artan bir öfke ve şiddetle kinama hatta tehdit seviyelerine varan ve kanımca sadece bu topluluğa değil hiçbir profesyonel gruba yakışmayacak bir çehreye büründüğünü üzülerek söylemeliyim. Konuya daha sakin ve bence inanılmaz bir berraklıkla yanaşanlar da var. Cengiz Ersezen arkadaşımız internette bakın doğru olan bir tanı ile durumu nasıl özetlemiş.

"YÖNETİMDE GÖREV ALMAK ARTIK; ONURSAL YANI AĞIR BASAN, SIRASI GELİNCE ŞEREF DUYARAK YAPILAN BİR angarya OLMAKTAN ÇIKTI." Bundan daha doğru bir söz olabilir mi? Devam ediyor ve diyor ki; DEĞİŞEN ÜLKEDİR DEĞİŞEN KOŞULLADIR, aynen Mehmet Mutlu gibi değil mi? Fakat Dr Ersezen yine de son zamanlardaki yönetimle ilgili yazışmalara ve bu ilginin nedenine şaşmadan edemediğini de vurguluyor. Kendisini candan kutladım! Fakat şaşırarak tek kişi midir Ersezen, veya ben? Bu yazışmaları okudukça, bir ara dernekten istifa etmeyi dahi ciddi olarak düşündüm. Bu toplum artık benim değer yargılarımın hiç birini temsil etmiyorsa, ve ben böyle bir toplumun parçası olmaya devam ederek özsaygımı yitirir miyim endişesi yaşadım ve hala yaşıyorum.

Eleştiri yapanlar, eleştiriye de katlanmak zorundadır. Bu sözlerimle belirli bir grubu kızdıracığımı çok iyi biliyorum fakat yanlış gördüklerimizi söylemek hepimizin hakkı olduğu gibi görevi de. Siz, sizce yanlış olanları kişisel olarak onaylamadığı bir üslupla sunuyorsunuz. Simdi bende burada kendi eleştirme hakkımı görevimi kullanmak istiyorum. Unutulmamalı ki yıllarca bu derneğe ve camiaya hizmet etmiş bir birey olarak bun hakkım var. Konferanslar sadece bilim alışverişi veya hoş anıların aktarım yeri değildir, dolayısı ile camiamızı ilgilendiren diğer konularda gündemde getirilebilir. Ayrıca unutulmamalıdır ki bu sözlerim yönetim savunması olmadığı gibi sizleri incitmek amacı da gütmemektedir. Yönetimim benim avukatlığıma gereksinimi yok, Genel Kurulda eğer savunulacak bir eylemleri varsa kendi savunmalarını kendileri yaparlar. Sizlerin yazışmalarınızda söz ettiğiniz konulara da karşı değilim, bir kısmında sizleri çok atak sorunlarımıza sahip çıkacak gençler olarak görüyorum. Dolayısı ile sizleri kişisel olarak hedef alan bir bir öfke de söz konusu değil. Yalnız özeti verdiğim yazı örneğinde olduğu gibi, amaç çok farklı iken ve istemeden birilerini derinden yaraladığımızı görmek ve bunun bir trende dönüşme endişesi ile bugünkü konferansı

bende her iki tarafa da (maalesef taraflar oluşmuş görüldüğü) eleştiri ve öneri ile sonlandırmak istiyorum.

BİRİNCİ ELEŞTİRİM YÖNETİME; En iyi düşünce ve arzularımızla Yönetim kurulu Toplantılarının tutanaklarını İnternette yayınlamanız sadece gereksiz değil yanlış bir uygulamadır. Açıklık ve baraklık başka yollarla sergike bilir. **DÜNYANIN HİÇ BİR KÖŞESİNDE VE DERNEĞİNDE GÖRÜLMEMİŞ BİR UYGULAMA.** Yönetim kurulu üstünde YÖNETEN dir. Genel Kurul olayları ile kendilerine verilen yetkiyi kullanır. Hesap vermek zorunda dır tabii ki, fakat her ay tüm üyelere değil. Dönem sonunda hem yasa hem de dernek tüzüğü gereği doğru yerde yani GENEL KURUL da hesap vermekle yükümlüdür. **AÇIK YÜREKLİLİĞİNİZİN VE İYİ NİYETİNİZİN SİZİ BU ANLIŞ UYGULAMAYA GÖTÜRDÜĞÜNÜ VE SONUÇTA DA ACIMASIZ VE YER YER HAKSIZ ELEŞTİRELERE MARUZ KALDIĞINIZI GÖRMENİN ÜZÜNTÜSÜNÜ YAŞADIĞIMI İFADE ETMEK İSTERİM.**

İkinci eleştiri eleştirenlere: Sn. Sarıfakioğlu ne güzel altını çizmiş. İLETİŞİM SANATTIR diyor. Herkes sanatkar olamayacağı gibi herkesin bir İLETİŞİM UZMANI olması da beklenemez. Lakin, bize sunulan teknik gelişmelerin sağladığı avantajları kullanırken ne kadar duyarlı ve özenli olmamızı bence bu son gelişmeler ortaya koymuş durumda. Bizlere iletilen tüm bilgiler, formlar, anketler için kendi adıma müteşekkirim. Lütfen tüm haberleşme ve eleştiri haklarımızı kullanalım. Fakat yıkıcı değil yapıcı olamaya ve daima bir ÖNERİ getirerek yapmaya özen gösterelim. Yönetim biçimleri değiştirilebilir. Başka örneklerden yararlanılabilir. Örneğin aday olma ve gösterme yöntemleri, Yönetim ve Denetim Kurullarının raporlarının belirli bir süre önceden duyurulması gibi önerileriniz de tamamen sizinle hemfikirim. Bu konular diğer dernek yönetimleri örnek alınarak Tüzük değişikliği ile yapılabilir ve artık yapılmamalıdır da...

Sonuç olarak günümüzde dernek yönetimleri, hekimleri bilgi ve beceri alanlarından çok daha farklı ve çok daha fazla zaman- ve bilgi donanımları gerekmektedir. Detayları gelen kurulda tartışılması gereken BU KONUNUN ANA ÖNERİSİ PROFESYONEL BİR YÖNETİCİYE GEREKSİNİM OLDUĞUDUR. BİR ÇOK ÇÖZÜM BUNA BAĞLI OLABİLİR.

Sevgili arkadaşlar tüm var olan sorunlara karşın ben hala daime gurur duyacağı işler başarmış ve başaracak olan onurlu, seviyeli, rant, hukuk savaşları, malpraktis, sigorta, avukatlar, mahkeme koridorları gibi endişeleri zamanla ve duyarlılıkla halletmiş, bir plastik camiamızın var olmaya devam edeceğine ve öncelik sıralamasında hasta çıkarlarını ve haklarını, daima doktor çıkarlarının ve haklarından önce tutacak çok özel bir grup insandan oluşan sizlerin, başarılı doktorlar, başarılı yöneticiler olarak daha nice nice Kongrelere imza atacağınız ve bu kongrede olduğu gibi tüm toplantılarınızda yenilikleri ve bilgilerinizi paylaşacağınız inancı ile sizlere Hoşça Kalın diyor, ayırt etmeden, hepimizi sevgi ve saygıyla kucaklıyorum.